

عنوان مقاله:

بررسی چگونگی ختم سخن در غزلیات بیدل دهلوی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

صفیه مرادخانی - عضو هیئت علمی دانشگاه لرستان

محمد باقر تسلیمی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

لازمه ی کلام ادبی و هنرمندانه، بافت و ساختاری منطقی و مستحکم است واز جمله ی شروط این امر، برخوردار بودن سخن از آغاز و انجामी نظام یافته است. این نظام و انسجام که شرط فصاحت و بلاغت است ایجاب می کند که گوینده همان گونه که برای آماده سازی ذهن مخاطب در ارایه ی مطلب تلاش می کند، کلام خود را نیز ناگهانی به پایان نرساند. در غزل های بیدل، شگردهایی خاص برای به پایان رساندن کلام جلب نظر می کند که تکرار شدن و بسامد بالای آنها نشان از آگاهانه و تعمدی بودن دارد. در این نوشتار با روش تحلیلی توصیفی به بررسی و برشمردن پاره ای از این شیوه ها و شگردها پرداخته شده است. آنچه از این بحث حاصل می شود این است که بیدل مقاطع غزل ها را با الفاظ و معانی همراه کرده است که پایان یافتن سخن را کاملاً طبیعی و با مناسبت جلوه می دهد و علاوه بر آن، در عین حفظ استقلال ظاهری بیت ها، ارتباط معنایی خاصی را با ساختار کلی غزل ایجاد نموده است

کلمات کلیدی:

بیدل دهلوی، غزلیات، ختم سخن، حسن مقطع.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830359>

